

ZAČALO SA TO
BOZKOM

© WORTHINGTONOVCI ©

ELLA QUINN

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu It Started With a Kiss,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Zebra Books, Kensington
Publishing Corp., New York 2017,
preložila Tamara Chovanová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť o skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2017 by Ella Quinn

All rights reserved

Translation © Tamara Chovanová 2023

Cover Design © Barbara Baloghová 2023

Cover Photo © Lee Avison / Trevillion Images

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2516-4

1

Hyde Park máj 1815, zavčias rána

Len pred pár minútami svitlo, ale vo vzduchu visela ľahká hmľa a slnko vyzeralo ako žltá guľka. Gideon, vojvoda Rothwell, si bol istý, že v tú skorú hodinu je tam jediný jazdec. Túžil po pokoji, ktorý mu poskytovala rýchla jazda, kôň dupotal po prázdnej ceste vyhradenej pre koče. Sčista-jasna sa z hmlы vynoril tmavohnedý kôň a narušil mu pohodu. Ale jeho pozornosť upútal obrovský pes veľký takmer ako poník, ktorý bežal zarovno s koňom.

To čo má byť, dofrasa?

Jeho čierny murgeský žrebec Faisu sa začal nervózne vzpínať, keď ho Gideon zastavil. „Pokoj, kamarát. Nepotrebujeme, aby si sa s tým psom dostal do konfliktu. Mohol by ťa pohrýzť.“

O chvíľu jeho pozornosť upútala žena s dlhými tmavými vlasmi, ktoré jej splývali spod jazdeckého klobúka. Keď sa priblížila, videl, že na bezchybnej postave má tmavomodré jazdecké oblečenie a v sedle sedí priam ukázkovo.

Pozrela naňho, a keď prechádzala okolo, na chvíľu spomalila. Líca jej zružoveli od chladného povetria, na plných ružových perách sa jej mihol úsmev. Pohľady sa im stretli, chvíľu na seba hľadeli. Akoby boli jediní

dvaja ľudia na zemi. Gideon mal pocit, že sa ponorí do prenikavej modrej farby očí tej jazdkyne, pripomínali mu lápis.

To ani nemôže byť skutočné.

Žmurkol – a už jej nebolo. Nebol to len sen? Veru nie, o pár sekúnd sa okolo neho prehnal koniar, zrejme sa usiloval dobehnúť svoju paniu.

Gideon bol chvíľu v pokušení, že aj on ju bude nasledovať, ale to by nebolo dobre. Očividne je to urodzená dáma, a aj keby sa mu podarilo predstaviť a ich vzťah by sa ďalej úspešne vyvíjal, ešte nebol pripravený na ženbu.

Číra fantázia! Ako môže čo len uvažovať o manželstve so ženou, ktorú iba letmo zazrel. Ale páčilo by sa mu, keby mohol snívať.

Dofrasa s otcom! Keby žil, tak by som ním zatriasol, že by hneď dostal rozum!

Ale starý vojvoda bol pochovaný vyše troch mesiacov, odkedy sa Gideon vrátil z Kanady. A teraz mu iné nezostávalo, len pozbierať kúsky, ktoré otec zanechal.

„Tak poď, kamarát.“ Vytlačil modrookú vidinu z hlavy a popchol koňa do klusu. „Treba sa vrátiť, je načase. Kým som tu, môžem získať nejaké informácie a vybaviť účty.“

Nikdy nemal odísť. Majetok zostal zanedbaný a bola to jeho vina. Keby bol zostal doma, nenapáchal by otec také škody. Ako sa to hovorí? Ako si kto zasial, tak musí žať? Teraz bola len a len jeho úloha dostať majetok ako-tak do poriadku, aspoň do takého stavu, v akom bol pred pár rokmi, pred jeho odchodom do kolónií. Tam žil v divočine, žiaľ, tie skúsenosti mu nepomôžu, aby majetok zmodernizoval.

Keď o pätnásť minút priklusal k stajni za svojím domom, dobre si poobzeral budovu. V dohľadnom čase ju bude treba renovovať. Po návrate z Kanady ho ako prvé zaskočilo, že mu zomrel otec. Poslali mu list, ale nedostal sa mu do rúk pred odchodom z kolónií. A druhý otras zažil, keď videl zanedbané nehnuteľnosti. Ako je možné, že kedysi prosperujúce majetky mohli za taký krátky čas až tak upadnúť? Prečo ich otec tak zanedbal, keď sa nimi v minulosti tak pýšil? Nič nechápal. A ešte väčšmi ho zmatlo, že nikto v Rothwell Abbey mu nevedel uspokojujúco vysvetliť, prečo sa otec tak zmenil.

Keby bol radšej zostal doma, tam, kam patril, načo sa hnal za oceán? Poučil sa, už nesmie dovoliť, aby jeho povinnosti vybavovali iní.

Skutočne nebol vhodný čas, aby vyrazil do mesta, ale jeho bratanec Edmond Bentley mu napísal list, žiadal ho v ňom o pomoc, a tak je tu.

„Vaša milosť,“ jeho hlavný koniar Barnes rýchlo podišiel k Faisuovi a chytil postroj. „Už ho mám.“

„Čo strecha?“ spýtal sa Gideon, keď zoskočil z koňa. Za ten krátky čas, čo bol doma, sa naučil, že sa musí pýtať. Nikto mu sám od seba neposkytne informácie. „Chcem počuť pravdu. Je oveľa ľahšie opraviť krytinu na streche než škody, ktoré by kvôli poškodenej krytine vznikli.“

„Zatiaľ nezateká, vaša milosť. Budem dávať pozor. Z niektorých okien sa odlupuje náter.“

Keby to bolo najhoršie, Gideon by bol šťastný. Kým sa opravia zanedbané budovy, bude si to vyžadovať čas a trpezlivosť, ale nech sa prepadne, ak dovolí, aby sa ešte niečo zanedbalo. „Postarajte sa, aby rámy dôkladne natreli.“

„Áno, vaša milosť. Zdržíte sa dlhšie?“ spýtal sa muž. Na ošľahanej tvári sa mu zračila nádej.

„Niekoľko týždňov, možno menej. V Rothwelle aj na iných majetkoch musím niečo vybaviť.“

„Je to zlé.“ Starší muž si poklopkal po nose. „Dozriem, aby ste koč mali v poriadku. Aby bol pojazdný, keď ho budete potrebovať. A aby nevyzeral ošarpaný.“

„Ak hovoríte o koči, na ktorý sa pamätám, ten zrejme bude treba vymeniť.“ Gideon sa pri tých slovách zachmúril, no cítil sa veru pochmurnejšie, než vyzeral.

„Ešte vydrží zo dva roky.“ Koniar vzal Faisua, že ho odvedie do stajne, potom zastal. „Nechajte to na starého Barnesu.“

„Ďakujem.“ Gideon dúfal, že dal dosť jasne najavo vďačnosť svojim starým rodinným sluhom. Na statku mali verných, trpezlivých ľudí, keby nie oni, jemu aj rodine by sa žilo oveľa ťažšie.

„Keď už ste tu, čo plánujete robiť s novými kočmi, ktoré objednal starý vojvoda od Hatchetta?“

„S novými kočmi?“ Tak sa začudoval, až mu ovisla sánka. Čo to otca posadlo, dofrasa? No tá zbytočná výstrednosť zapadala do iných informácií, ktoré si pomaly dával dokopy o nedávnom správaní starého vojvodu. Míňal aj tú trochu peňazí, čo mu zostala na údržbu majetkov.

„Objednal landauer a ešte faeton s vysokým kozlíkom...“

„Doparoma! Čo chcel otec robiť s faetonom?“

Barnes očervenel. „Kúpil ho tuším pre tú ctižiadostivú ženu, s ktorou udržiaval vzťah.“

Gideonovi vyrazilo dych. Jeho rodičia boli najvernejší manželia, akých poznal. Čo sa mohlo stať? Prečo

sa jeho otec tak dramaticky zmenil? A prečo nikto ne- napísal Gideonovi, aby sa vrátil domov?

Doparoma! Už len toto chýbalo!

Znervóznel. Prehrabol si vlasy, spadol mu pritom klobúk. Ale akosi to zodpovedalo tomu oklieštenému rozprávaniu, ktoré sa mu dostalo do uší, či skôr nedostalo, o otcovej smrti. Zrejme preto mama držala jazyk za zubami. Nikto mu nevysvetlil, čo sa stalo, prečo vojvoda tak zanedbával majetky. Vďaka bohu, väčšinu z nich tvoril zverenský majetok, inak by Gideon zistil, že aj na nich je prinajlepšom uvalená hypotéka alebo ich predali. „Neviete náhodou, ako sa volá tá krehká osôbka?“

„Jej komorná povedala, že je to pani Rosemunda Petriová.“ Barnes doslova vyplŕul jej meno. „Akoby bola kráľovná a patrilo by sa k nej podľa toho správať. Ak chcete počuť môj názor, je to obyčajná flandra.“

Koniar možno o tej žene nevedel veľa, ale Gideon sa už o ostatné postará – zistí nielen to, kto je tá žena, ale aj to, čo od nej môže získať. Potom mu zišla na um myšlienka, ktorá ho nepotešila. „Počul som, že otec zomrel v meste.“

Barnes zdvihol Gideonov klobúk zo zeme, prebehol rukou po strieške a po chvíli povedal: „Zomrel v posteli. S ňou.“

„Tu?“ Ostro pozrel na starého muža. „V dome Rothwellovcov?“

Koniar len prikývol, ani nezdvihol pohľad.

„Preboha! Čo to otca posadlo?“

„To nikto nevie, vaša milosť,“ vyhrkol Barnes, akoby sa bál, že ho obvinia z indiskrétnosti. „Odviedol som ju odtiaľ tak, aby nikto nič nevedel... iba dvaja koniari a pán Fredericks, tí, čo tu robia, v tom

vedia chodiť. Nikto nebude rozmazávať klebety.“ Priložil si ruku na srdce. „Môžete sa na mňa spoľahnúť. Pani Boylesová vymenila aj matrac. Vyhlásila, že je hriešny.“

Gideon si nemyslel, že matrac by mohol byť hriešny, ale potešilo ho, že tam dali nový. A prisahal by, že jeho matka dobre vedela, odkiaľ sa jej manžel pobral k Stvoriteľovi. „Verím, že ste urobili všetko potrebné.“

„Áno, vaša milosť. Tie okná dám natrieť. A čo mám urobiť s koňmi a kočom pani Petriovej, ktoré tu má?“

Gideon ho prebodol tvrdým pohľadom. „Radšej mi povedzte všetko naraz. Koľko koní, kočov a neviem čoho ešte tu má? Kúpil jej ich môj otec, alebo patrili jej, prv než s ňou nadviazal vzťah? A povedzte mi aj všetko ostatné, čo považujete za potrebné, prosím vás.“

Koniar si pošúchal nos, konečne odpovedal: „Starý vojvoda jej kúpil pekného araba a dva hnedáky do faetona – ten koč jej kúpil pred dvoma rokmi...“

„Farebne zladené?“ Gideon tie slová priam vyplŕul.

Sluha naňho pozrel, akoby zošalel. „Od jeho milosti by ste isto nič iné nečakali, však? Môžem dokončiť, vaša milosť?“

Prikývol so zaťatou sánkou. Niežeby záležalo na tom, čo jej otec ešte daroval. Gideon to všetko čo najskôr predá. Za kone by mohol dostať aspoň tritisíc libier. Na koňoch otec nikdy nešetril. Gideon znova spozornel. Barnes vyratúval, čo otec nakúpil za posledné tri roky.

„Všetko predajte.“

„Už sa blížim k sedlám a ostatnému výstroju,“ poznamenal starý muž dotknuto.

„Nechajte tu kone, ktoré som priviedol so sebou, aj

tie, ktoré sa podľa vás hodia do mestského koča. Zvyšok predajte.“

„A čo dvojkoľosový koč? Za ten veľa nedostanete a môže sa vám zísť.“

Zišiel by sa mu športový koč. Ušetril by peniaze za drožku. „Dobre, nechám si ho, ale obráťte sa na Tattersalls či niekoho iného, pokiaľ ide o koče a ostatné veci.“ Barnes znova otvoril ústa. „Nechajte tu všetko, čo podľa vás budem potrebovať.“

„Ďakujem, vaša milosť.“

Dom Stanwoodovcov, Mayfair

„Osýpky?“ zvolala lady Louisa Viversová. „Všetci traja majú osýpky?“

Túžila porozprávať niekomu o džentlmenovi, ktorého videla v parku, a šla rovno do salóna, o ktorý sa delila so svojou priateľkou a novou sestrou lady Charlotte Carpenterovou.

Tesne pred začiatkom sezóny sa Louisin brat Matt Worthington oženil s lady Grace Carpenterovou. Grace bola opatrovníčkou svojich siedmich súrodencov. Vďaka ich manželstvu mala teraz Louisa dokopy desať bratov s sestier, nerátajúc Grace. Niekedy v zime sa počet detí zvýši na dvanásť – pribudne k nim Mattovo a Gracino prvé dieťa. Dievčatá sa tešili, že z nich budú tety. Dokonca aj chlanci sa tešili, že budú ujovia.

No keď Louisa otvorila ústa, že niečo povie, Charlotte jej povedala o diagnóze. Tá novina bola očividne dôležitejšia než Louisina.

„Áno,“ odvetila Charlotte. „Theo, Mary a Philip. Podľa Jane a informácií, ktoré tvoja mama poskytla Grace, ostatní vrátane Grace a Matta ich už prekonali.“

„Znamená to, že Grace a Matt odložia cestu do Worthingtonu?“ Ten veľký počet členov rodiny znamenal, že nielen dom Worthingtonovcov, ale aj hlavné sídlo musí prejsť veľkými úpravami, ak sa tam majú zmestiť všetci. V skutočnosti jediný z jej súrodencov, ktorý momentálne nebýval v mestskom dome Stanwoodovcov, bol Charlie, gróf Stanwood, ktorý bol v Etone. Dokonca aj Louisina matka a jej novomanžel Richard, vikomt Wolverton, budú do konca spoločenskej sezóny bývať v dome Stanwoodovcov, kým nezrenovujú dom Worthingtonovcov. Pravda, až keď sa vrátia zo svadobnej cesty na Richardov majetok v Kent. Našťastie tie dva domy stáli rovno oproti sebe na Berkeley Square.

„Myslím, že tam musia ísť,“ poznamenala Charlotte. Sedela pri stole a poklopkávala si brkom po líci. „Ak máme po sezóne všetci bývať na vašom rodinnom majetku, renovácie by sa tam mali začať od učebne.“

Louisa a jej sestra boli takmer v polovici svojej prvej sezóny. Tento nový vývoj veru skomplikoval situáciu.

Hrýzla si spodnú peru a v duchu upravila svoje plány vzhľadom na nový vývoj. „Hm, zrejme by sme mali napísať listy a ospravedlniť sa, že sa nemôžeme zúčastniť na plánovaných večierkoch.“ Pozrela na písací stôl. „Otrava. Prečo sa deti rozhodli ochorieť v tomto čase?“

Charlotte sa zasmiala, aby nadľahčila náladu. „Takmer presne to isté povedal aj Matt.“

Louisa sa uškrnula. „A čo povedala Grace?“

„Vraj nech sa spýta detí. Grace sa usiluje, aby sa nám postarala o garde, keby Matt aj napriek tomu chcel odísť z mesta.“ Charlotte sťažka vzdychla. „Chúdenca deti. Pamätám sa, ako mi bolo, keď som mala

osýpky. Aj keď som sa začala cítiť dobre, ani tak mi nedovolili vyjsť z izby, to bolo najhoršie. Škoda, že tu nie je Charlie, ten by ich zabavil. Samozrejme, pomôžem pri ich opatere.“

„Aj ja.“ Louisa si vzala zo stola kabelku. „Mali by sme si urobiť zoznam akcií, aby sme mohli chodiť na zábavy a starať sa aj o deti.“

Charlotte do nej hodila vyšívavý vankúšik, a Louisa sa ušla. „Ty a tie tvoje zoznamy!“

„Ako inak by sme sa mohli vydať? Mimochodom, ako to vyzerá s Harringtonom?“

Charlotte zošpúlila pery. „Nevyvíja sa to podľa mojich predstáv. Tuším si myslíš, že preskočil všetky prekážky. A tak na týždeň odišiel na svoje majetky.“ Zdvihla obočie. „Zrejme to berie ako hotovú vec.“

„To nie je dobre.“ Louisu tá informácia nepotešila. Charlotte si zaslúžila, aby sa k nej správal lepšie. „Ak si ťa nevšíma teraz, predstav si, ako to bude vyzeráť v manželstve.“

„Aj ja si to myslím,“ súhlasila Charlotte „Páči sa mi, no nedovoliť, aby mal pocit, že ma drží v hrsti. Zrejme ho ako potenciálneho manžela musím vyčiar-knuť.“

„Ani sa ti nečudujem.“ Louisa prešla k stolíku pri pohovke, dotkla sa studeného čajníka. „Povieš, aby priniesli čerstvý čaj, kým sa prezlečiem?“ Charlotte neprítomne prikývla. „Konečne som sa rozhodla, čo urobím s lordom Bentleyom.“ Louisa sa na priateľku šibalsky usmiala. „Musíš mi s tým pomôcť – nájdem mu ženu.“

Edmond, markíz Bentley a dedič vojvodu Covingtona, bol jeden z prvých džentlmenov, s ktorým sa Louisa zoznámila túto sezónu, a hoci ho nenápadne

odrádzala, bol to jej najvytrvavejší citeľ. Nič, čo doteraz urobila, ho nepresvedčilo, že im nie je súdené, aby boli spolu.

Jej sestra sa rozosmiala. Po chvíli vybrala vreckovku, utrela si oči. „To je zatiaľ tvoj najlepšší nápad. Ak bude venovať pozornosť inej dáme, zbavíš sa ho, a nezraníš pritom jeho city.“

„Presne tak. Jediný problém je, kto to bude. Mala by byť dosť inteligentná, aby sa raz stala vojvodkyňou, dosť energická, aby sa postarala, že Bentley si bude plniť povinnosti, a musí byť veľmi trpezlivá, aby zniesla jeho nerozhodnosť.“ Louisa urobila grimasu, neubránila sa tomu. „A takú cnosť ja veru nemám.“

„Má byť trpezlivejšia ako ty?“ Charlotte hovorila vážne, ale pery sa jej vykrivili. „To je takmer nemožné. Musela by byť vzor dokonalosti.“

Louisa si nevšimala sestрино vtípkovanie a poznamenala: „Ak pôjdeme na ten dnešný bál, môžeme ju začať hľadať.“ Na chvíľu zmlkla, už sa zberala na odchod. „Nebude to ľahké, ale som si istá, že sa nám to podarí. O pár minút sa uvidíme.“

„Ideme na ten bál,“ zakričala Charlotte za Louisou. „Budeš taká dobrá a povieš to Mattovi? Chcela som si prezuť črievce, no ty si už oblečená.“

Ich brat využíval pracovňu v dome Worthingtonovcov – vraj aj počas rekonštrukcie je tam tichšie ako v dome Stanwoodovcov.

„A cítiť, že som jazdila na koni. Počkaj s čajom a hneď tam zájdem.“ Louisa zbehla dolu schodmi, vykročila z domu a prešla cez Berkeley Square.

2

Pár minút po odchode zo stajne Gideon vošiel do domu cez dvere zo záhrady a rýchlo vykročil chodbou do haly a k hlavnému schodišťa. Pohľad mu padol na list na okrúhlom dubovom stolíku. Isto mu ho poslal bratanec Bentley. Nikto iný nevedel, že je alebo bude v meste. Gideon by sa zrejme mal bratancovi poďakovať. Keby nebol potreboval pomoc s čímisi súrnym, čo zatiaľ neodhalil, nikdy by sa nedozvedel, čo tu stváral jeho otec.

Stiahol si rukavice, vzal list, rozlomil pečatľ.

Rothwell,

zdá sa mi čudné, že Ťa tak oslovujem, ale zrejme si na to zvyknem. Dúfam, že tento list dostaneš čoskoro. Chcem povedať, dúfam, že si už v meste. U lady Salovej sa dnes koná bál a postaral som sa, aby Ti poslali pozvánku. Samozrejme, niežeby Ťa nepustili dnu, len sa mi za daných okolností zdalo najlepšie, aby som to vybavil. Stretneme sa tam.

Tvoj bratanec Bentley

Gideon si podráždene vzdychol. Prepánajána, ako má pomôcť svojmu bratancovi, keď mu nepovedal, čo potrebuje? Hoci bol od Bentleyho o niekoľko rokov starší, vždy si boli blízki, áno, Gideon urobí, čo bude

v jeho silách, aby mu pomohol. Pravda, najprv musí vedieť, o čo ide. Veril, že Bentley sa buď oženi s rozumnou ženou, alebo sám dostane rozum, kým zdedí otcov titul.

Do začiatku bálu zostávalo ešte dosť času, Gideon ho môže využiť. Odkedy sa vrátil domov, preskúmal nové metódy farmárčenia a zvyšovania úrodnosti plodín. Ale najprv sa musí porozprávať so svojim tajomníkom. A potom navštívi priateľa.

O necelú trištvrte hodinu zaklopal na dvere v dome Worthingtonovcov. Otvoril mu impozantný majordómus a Gideon mu podal svoju vizitku.

Sluha sa uklonil s kamennou tvárou. „Nech sa páči, vaša milosť, nasledujte ma.“

Gideon potlačil úškrn. Matt, gróf Worthington, sa vždy sťažoval, že mu osud dal majordóma, ktorý sa ani len neusmeje, ani na chvíľu nevie zabudnúť na formálnosť. Gideon vlastne ani netušil, prečo by ho to malo trápiť. Majordómovia boli väčšinou tvrdí ako kameň a povýšenejší než vojvoda.

Poobzeral sa dookola a videl, že dom je akýsi prázdny, na dlážke nie sú koberce. Vtom sa ozval buchot.

Po chvíli sa dvere do Worthingtonovej pracovne otvorili.

„Jeho milosť vojvoda Rothwell,“ oznámil majordómus stroho, ba ponuro.

„Ďakujem, Thornton.“ Worthington vstal, prešiel okolo stola. „Rothwell, teším sa, že ťa vidím. Dúfam, že moja nevlastná matka ti kondolovala. Úprimnú sústrasť.“

Gideon vystrel ruku a priateľ ju chytil. „Ďakujem. Otcova smrť bola pre mňa nemilé prekvapenie, no to,

čo som zistil o stave majetku, bolo ešte horšie. Vďaka bohu, väčšinou ide o zverenský majetok.“

„V poslednom čase sa mi zdá, že zverenský majetok a dcéry bohatých kupcov zachraňujú mnohé rodiny. Sadni si.“ Worthington mu naznačil, aby sa usadil do veľkého kresla pri prázdnom kozube. „Onedlho prinesú čaj, ale mám tu víno a brandy, ak si dáš zatiaľ.“

„Ďakujem, čaj mi stačí.“ Musí si zachovať jasnú myseľ. „Ako vieš pracovať v takom hluku?“

„Druhá možnosť je oveľa horšia, ver mi.“ Worthington sa usadil na malej pohovke oproti Gideonovi. „Nepočul som, že si v meste.“

„Prišiel som včera večer. Člen mojej rodiny ma požiadal o pomoc. Nemal by som sa tu zdržať dlho. Čaká ma kopa roboty.“

„Je to len spoločenská návšteva,“ Worthington mierne naklonil hlavu, „alebo pre teba môžem niečo urobiť?“

Priniesli čaj a Gideon sa rozhodoval, koľko toho povie priateľovi o problémoch, ktorým čelí. Ak chce najlepšiu radu, nemá zmysel, aby niečo skrýval. Ale váhal, netreba zas odhaliť priveľa informácií. „To, čo ti poviem, sa nesmie dostať von. Keby k tomu došlo, situácia by sa ešte zhoršila.“

Worthington sa prestal usmievať. „Samozrejme, môžeš sa na mňa spoľahnúť.“

„Poviem ti to po lopate. Pokiaľ ide o dostupné financie, som na tom dosť zle. Otec míňal peniaze bez ohľadu na to, koľko mu zostane. Našťastie správca dobre hospodáril s tým, čo mal k dispozícii, takže máme semeno na sejbu, ale bolo to na úkor údržby a zlepšení v priebehu troch rokov.“

„Vždy treba dbať na údržbu,“ poznamenal Worthington bezvýrazne.

Gideon prikývol. „Okrem toho musím zmeniť spôsob práce. Môj správca je dobrý človek, ale drží sa starých metód hospodárenia. Trochu som si o tom čítal, ale prišiel som sa s tebou poradiť, ktoré nové metódy sú podľa teba najlepšie.“ Uškrnul sa. „Okrem toho ma zaujíma, ako si si zvykol na manželský život.“

Priateľov široký úsmev mu prezradil všetko, čo chcel vedieť.

„Keby som bol vedel, aké je to zábavné, bol by som sa oženil už pred rokmi.“ Worthington sardonicky zdvihol obočie. „Chystáš sa ku mne pridať?“

Gideonovi preletela v mysli jazdkyňa, ktorú videl zavčas rána, no iba pokrútil hlavou. „Chcem sa oženiť. Je to nielen moja túžba, ale aj povinnosť. Žiaľ, nemôžem požiadať o ruku nijakú dámu, kým nedám do poriadku svoje financie.“

„Mohol by si sa oženiť s bohatou dedičkou.“ Worthington poklopka ceruzkou po stole. „To je úctyhodný spôsob, ako znovu získať majetok. Najmä ak si tie problémy nespôsobil ty.“

„A pripútať sa k žene, ktorej záleží len na tom, že sa stane vojvodkyňou.“ Gideon urobil grimasu. „Ďakujem, neprosím. Chcem sa zbaviť problémov pred uzavretím manželského zväzku a budem rozumne hospodáriť, aby som to dosiahol. Našťastie mám ešte jeden-dva roky, prv než bude debutovať moja sestra.“ Pošúchal si šiju, pozrel Worthingtonovi do očí. „Možno som hlúpy, ale nepáči sa mi pomyslenie, že budem naprávať škody na majetku z manželkiných peňazí. To, čo prinesie do manželstva dáma, by sa malo použiť na jej pohodlie a pre blaho detí. To je môj problém. Ale postarám sa o to.“

Nechcel, aby jeho žena bola odkázaná na príjmy z niektorých majetkov, keby neboli dobre spravované, mohlo by ju to priviesť na mizinu. Otriasol sa a napil sa čaju. Nemusí si robiť obavy o manželstvo. Pochyboval, že ho zaujme nejaká dáma. Možno okrem tej tmavovlásky, ktorá tak zdatne sedela v sedle a ktorej oči boli také krásne, že sa do nich túžil ponoriť. Ale šanca, že ju stretne znova, bola takmer nulová. Neplánoval chodiť na spoločenské zábavy, pôjde iba na dnešný bál.

Ako sa Louisa blížila k domu Worthingtonovcov, dychtivý lokaj jej otvoril dvere. Z horného poschodia, kde renovovali učebňu, sa ozývalo búchanie kladiva.

Lokaj sa uklonil. „Jeho lordstvo je teraz v pracovni, mylady.“

To bol takmer jediný dôvod, prečo prišla do rodinného sídla. „Ďakujem.“

V skutočnosti sa cítila väčšmi doma v sídle Stanwoodovcov. Koniec koncov žila tam dlhšie. Keď mama priviedla Louisu a sestry do mesta, bývali v dome Worthingtonovcov len pár týždňov, potom sa Matt oženil s Grace a rodina sa presťahovala do mestského domu Carpenterovcov. Takmer zázrak, že spolu tak dobre vychádzali! Louisa mala rada Charlotte a jej súrodencov ako vlastné sestry.

Počas renovácií zrolovali behúne a podpätky jej duto udierali na drevenej dlážke na chodbe. Prišla k dverám, zaklopala, potom otvorila. „Matt...“

Vysoký džentlmen s tmavoplavými vlasmi a najkrajšími sivými očami, aké kedy videla, vstal a uprel na ňu pohľad. Ledva sa ovládla.

To je on!

Ten muž, ktorého videla ani nie pred hodinou. Na pekne krojených perách mu pohrával úsmev, odpovedala naň úsmevom.

„Louisa,“ povedal jej brat, keď nasilu odtrhla pohľad od džentlmena, „dovoľ, aby som ti predstavil vojvodu Rothwella. Rothwell, to je moja sestra Louisa Viversová.“

Podišla bližšie a on vykročil k nej. Podala mu ruku, uklonil sa. „Teší ma, mylady.“

„Vaša milosť.“ Vystrúhala pukerlík. „Potešenie je na mojej strane.“ Keď sa jej dotkol teplými perami prstov bez rukavičky, až sa jej podlomili nohy a nezáležalo jej na tom, že jej nemal pobožkať ruku.

Bože dobrý! To sa jej ešte nestalo. Strieborný pohľad uprel do jej očí ako predtým. „Dovoľte mi, aby som mal väčšie potešenie, mylady. Trvám na tom.“

Louisa sa prvý raz v živote nezmohla na slovo. Našťastie Matt si odkašľal, prv než sa celkom znemožnila. Vyslobodila si ruku, vojvoda jej len pomaly pustil prsty.

„Matt,“ nadýchla sa a usilovala sa ovládnuť búšenie srdca. Nevedela odtrhnúť pohľad od vojvodových očí. Konečne sa jej podarilo pozrieť na brata. „Prišla som ti oznámiť, že pôjdeme na ten dnešný bál.“

„Áno, myslel som si, že pôjdeme,“ odvetil neveselo. „Dúfal som, že pre tie osýpky sa nebudem môcť zúčastňovať na akciách do konca sezóny, ale Grace má iný názor.“

„Čo majú osýpky spoločné s bálom?“ spýtal sa vojvoda.

„Získal som nielen manželku, ale aj zopár detí.“ Matt mu vysvetlil, že pred ich svadbou bola Grace

opatrovníčkou svojich súrodencov. Teraz sa tej povinnosti ujal on! „Tri najmladšie deti sú choré, ale nie až tak, aby sme museli zrušiť spoločenské záväzky.“

Louisa pozrela na vojvodu. „Prídete na bál lady Salovej?“

„Prídem.“ Strieborné oči hľadeli do jej očí. „Urobíte mi tú česť a zatancujete si so mnou, mylady?“

V duchu si prebehla tanečný poriadok. Normálne ju žiadal o tanec pred večerou Bentley, ale ak má vyjsť jej plán, že mu nájde inú dámu, musí sa ho zbaviť. „Ešte mám voľný tanec pred večerou.“

„Výborne. Už sa teším, že vás znova uvidím.“

Brat na ňu uprel nečitateľný pohľad. „Preberali sme s Rothwellom, ako by mohol zlepšiť hospodárenie na svojich majetkoch.“

Veru nevedela odhadnúť, či chce, aby sa zapojila do debaty, alebo si želá, aby odišla. Ale mala by sa postarať o deti. „Prišli ste za správnym mužom, vaša milosť. Matt sa v hospodárení s majetkami vyzná.“ Znova urobila pukerlík. „Tešilo ma, že som sa s vami zoznámila. Už sa neviem dočkať nášho tanca.“

„Ani ja, mylady.“ Pri tom príjemnom hlase jej po chrbte prebehli zimomriavky.

Otvoril jej dvere a len čo sa zatvorili, doslova sa rozbehla po chodbe do haly a von cez námestie. Srdce jej búšilo, išlo jej vyskočiť z hrude. Keď ho dnes ráno uvidela, takmer zastala na ceste. Hoci chcela odhodiť opatrnosť, uvedomovala si, že to nemôže urobiť. Také správanie by sklamalo nielen jej matku, ale aj Matta a Grace. Okrem toho prišiel za Mattom...

To zrejme znamená, že sa aspoň trochu poznajú. Louisa sa už nevedela dočkať, kedy o tom stretnutí porozpráva Charlotte.